

„Připomínáme hudbu od středověku až do 20. století s přesahem k artificiálním žánrům,“ tvrdí Jiří Hošek

01.10.2015

Uznávaný violoncellista a čestný občan Prahy 3 doc. Jiří Hošek skoro před dvaceti lety začal pořádat koncerty v rámci festivalu Nekonvenční žižkovský podzim. Za tu dobu se rozrostl do obří šíře a nabízí pestrý program, v němž nechybí asociace jak na žižkovské, tak i světoznámé osobnosti, přičemž koncerty se konají na nevšedních místech třetí městské části. I nyní je na co se těšit.

Nedávno jste oslavil šedesáté narozeniny. Je to určitý mezník ve vašem životě?

Do jisté míry ano. Bohužel letos skonala moje manželka, což bylo velice bolestivé. Nově také budu pedagogicky působit na Mezinárodní konzervatoři Praha v Olšanské, čili těch změn je docela dost. Nicméně mě moc těší, že festival Nekonvenční žižkovský podzim je stále oblíbený - v současné chvíli zbývá již jen pár vstupenek na koncerty.

Nekonvenční žižkovský podzim probíhá již podevatenácté. Vzpomenete ještě na dobu, kdy začínal?

První ročník začínal s menšími náklady než teď. Poté, co zaujala myšlenka oživit Žižkov takovou dramaturgií, se ustálil na současných čtrnácti koncertech. Jeho výhodou je i to, že překračuje hranice Prahy 3, zvláště když se nabízejí jiné společenské a kulturní souvislosti. To je důvod, proč expandujeme

ještě dál.

Nejvíce zaujaly koncerty na Žižkovské věži ještě v době, kdy se rekonstruoval její interiér. Je to tak?

Pravidelně každý rok 7. listopadu tu pořádáme koncert. Je v tom ukrytá taková symbolika, že by měly zářit hvězdy nad věží. Zde září hvězdy umělecké. Festival připomíná různá výročí a hraje si občas i s čísly. Jednou symbolizovala Eiffelovu věž, proběhla tam i Noc v Tunisku, Hudba horní paluby Titaniku, hrálo zde kontrabasové kvarteto, což jsme nazvali tak, že nejhlubší nástroje hrají nejvýše nad Prahou. Letos tu bude hrát saxofonové kvarteto.

Za ta léta jste objevoval různá místa Prahy 3, kde se hudba většinou neprovozovala. Na které vzpomínáte nejradši?

Hodně mě zaujal Památník na Vítkově, kde jsou zachovány původní varhany. Jsou zvláštní tím, že nejsou vůbec vidět. Potřebovaly by sice generální opravu, ale mají výjimečný zvuk. Pak mě napadla tradice pořádat koncerty k příležitosti státnímu svátku 28. října. První roky byly spojeny s návštěvou legionářů a válečných veteránů, největší vrchol byl asi před 4 lety, kdy jsme hráli Novosvětskou symfonii od Antonína Dvořáka s hradeckou filharmonií. Další dominantou je kostel sv. Prokopa, kde úzce spolupracuji s farářem Milošem Szabó. Ohromnou radost jsem zažil s raritní akcí „Kdyby tisíc violoncell“, kdy jsem dělal setkání cellistů na náměstí Jiřího z Poděbrad. Proběhl zápis do Guinnessovy knihy rekordů a skutečně se jich sešlo 155, kdy nejmladšímu bylo osm let a nejstaršímu osmdesát osm. Bylo to úžasné, když všichni dohromady zahráli proslulou „Labuť“ s harfovým doprovodem od Saint-Saënsa nebo Dvořákovo Largo z Novosvětské symfonie.

Koncerty se konají i na nevšedních místech, jak vás to vůbec napadlo?

V rámci festivalu jde hlavně o jeho pestrost. Připomínáme hudbu od středověku až do 20. století, v rámci koncertu i něco z uměleckých žánrů, třeba žižkovského folklóru. Nyní jsme uvedli vzpomínku na 150 let pražské paroplavby, kdy na lodi Cecílie účinkovalo divadlo Řešeto se staropražskými písničkami v podání salonního kvarteta. I zde najdeme spojitost např. se Vzpourou na lodi Primátor Dittrich Žižkováků Vlastimila Rady a Jaroslava Žáka. Taky mě napadlo uspořádat koncert v kostele sv. Rocha, kdy by po něm následovaly procházky s výkladem po Olšanských hřbitovech. Na hřbitově jsou totiž pochováni významní libretisti i sólistky Národního divadla, které premiérovaly opery Bedřicha Smetany a jiných.

Existuje ještě prostor, kde byste chtěl, aby festival proběhl?

Vždycky se najde něco nového, protože Žižkov žije a neustále se tu něco děje. Koho by třeba napadlo zajít na koncert do automobilové prodejny na Jarově? Tam mě inspirovalo, že když mají u vchodu logo Volkswagen, proč na to volně nenavázat a neudělat vzpomínku na Voskovce a Wericha. Nebo svátek k 17. listopadu tradičně připomínáme slavnostním symfonickým koncertem v pozoruhodné Vencovského aule ve VŠE. Čili uvidíme, jestli zde něco vznikne nového, kde bychom za rok hudbou společně oslavili úžasné dvacáté jubileum festivalu.

Jiří Hošek (nar. 1955) je pokládán za jednu z nejvýraznějších postav interpretačního umění současnosti. Hru na violoncello studoval u Pravoslava Sádla na Konzervatoři v Praze (1970-1975) a prof. Miloše Sádla na Hudební fakultě AMU, již absolvoval s vyznamenáním roku 1980. Od studentských let pravidelně koncertuje doma i v řadě evropských zemí, nahrává pro rozhlas i na vlastní CD. Má velmi bohatý repertoár od hudby barokní až po dnešek. Byl koncertním mistrem Symfonického orchestru Českého rozhlasu (1991-1996), komponoval scénickou hudbu pro Divadlo na Fidlovačce. Spolupracoval na dalších uměleckých projektech např. na filmu Tisícročná včela a Perinbaba režiséra Juraja Jakubiska nebo s umělci na jejich vlastních projektech, např. s Karlem Gottem, Jaroslavem Hutkou, Lenkou Filipovou, Danielem Hůlkou aj. Objevil se také ve filmech Víta Olmera. Jeho interpretaci Erbenovy Kytice či Máchova Máje

objevíme i v hudbě pro Křižíkovu fontánu. Působil jako pedagog na Hudební fakultě AMU v Praze, od letošního školního roku učí na Mezinárodní konzervatoři Praha. Před devatenácti lety založil Nekonvenční žižkovský podzim, kde propojuje populární formou vážnou hudbu s uměleckými žánry a tímto upozorňuje na kulturní dědictví Prahy 3.

Text: Martin Hošna